

РЕШЕНИЕ

№ 1413

гр. София, 07.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 17.12.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

ЧЛЕНОВЕ: Калина Пецова

Ева Пелова

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **9897** по описа за **2021** година докладвано от съдия Ева Пелова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 – чл.228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл.63, ал.1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на [фирма] - [населено място], чрез пълномощника адв. Г., срещу решение № 20170572/11.08.2021 г., постановено по НАХД № 4522/2021 г., по описа на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение, 99-ти състав, с което е потвърдено наказателно постановление (НП) № 496501—F536541/24.02.2020 г., издадено от директора на Дирекция „Обслужване“ при ТД на НАП-С., с което на касатора, на основание чл. 178 от Закона за данък върху добавената стойност (ЗДДС), е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 500 лева, за нарушение на чл. 97а, ал. 4, вр. ал. 1 от ЗДДС.

В касационната жалба са изложени аргументи, че въззивното решение е незаконосъобразно и неправилно, постановено в противоречие с разпоредбите на материалния закон, и съществено нарушение на съдопроизводствените правила. Твърди се, че от събраните в хода на съдебното следствие доказателства, не може да се направи обоснован и категоричен извод за наличието на твърдяното от административнонаказващия орган нарушение, доколкото липсват данни за вида на услугите и техния получател, издателя на процесната фактура и такива за извършено плащане на комисионата. Сочи се, че при издаване на наказателното

постановление, са допуснати съществени процесуални нарушения, изразяващи се в липса на задължителни реквизити, в съответствие с разпоредбата на чл. 57 от ЗАНН. Настоява се, че не са изложени съображения от страна на административнонаказващият орган, поради какви причини е приел, че не е налице маловажен случай по смисъла на чл.28 от ЗАНН, доколкото заявление за регистрация по ЗДДС е подадено, макар и със закъснение. Прави се искане решението на СРС и потвърденото с него наказателното постановление да бъдат отменени. Претендират се разноски.

В съдебно заседание касатора [фирма], чрез адв. Г., поддържа касационната жалба. Ответникът по касация - ТД на НАП-гр. С., редовно призовани, не изпращат процесуален представител. В депозирано писмено становище по същество на делото, оспорват касационната жалба, като неоснователна и недоказана. Прави се искане въззивното решение да бъде потвърдено, както и да им бъдат присъдени направените по делото разноски, представляващи юрисконсулско възнаграждение.

Прокурора при Софийска градска прокуратура счита касационната жалба за неоснователна и недоказана, счита решението на СРС за правилно и законосъобразно.

Касационната жалба е подадена в срока по чл.211 от АПК, поради което се явява ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА, а по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Административен съд София – град, Х.-ти касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните, обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, настоящият състав, намира решението за валидно, допустимо и правилно.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства.

В производството пред въззивната инстанция е установена правилно следната фактическа обстановка:

На 28.01.2020г. на касатора била извършена проверка, по повод подадено на 27.01.2020г. заявление за регистрация по ЗДДС. Било установено, че дружеството-касатор е данъчно задължено лице по смисъла на чл.3, ал.1 от ЗДДС, тъй като е получило облагаеми доставки на услуги, извършени от доставчик – „В..com В.V.“ – данъчно задължено лице, което не е установено на територията на страната. Първото плащане по доставката на услуги, в размер на 313,78 лв. / комисиона/ било извършено на 03.01.2020 г. по фактура №[ЕГН]/03.01.2020 г., издадена от „В..com В.V.“ - Кралство Н., поради което на основание чл.25, ал.6 от ЗДДС данъкът станал изискуем на датата на възникване на данъчното събитие - 03.01.2020 г. Проверяващите достигнали до извода, че касатора е следвало да подаде заявление за регистрация по ЗДДС не по-късно от 7 дни преди датата, на която данъкът за доставка е станал изискуем, т.е. преди датата на издаване на фактурата, а именно до 27.12.2019 г. Това си задължение, жалбоподателят изпълнил с 31 дни закъснение.

За така установеното от нея нарушение по чл.97а, ал.4, вр. ал.1 от ЗДДС, св. Г. / инспектор при приходите в НАП – ТД – С. / съставила акт за установяване на административно нарушение. На базата на така съставения акт е издадено и обжалваното пред СРС наказателно постановление.

Данъчните органи нямат задължение служебно да следят за спазване сроковете за регистрация по ЗДДС, предвид обстоятелството, че на територията на [населено място] са концентрирани седалищата и адресите на управление на по-големия брой от

действащите на територията на страната търговски дружества. Както в наказателното постановление, така и в акта за установяване на административно нарушение точно, ясно и конкретно е описано нарушението, датата и мястото, където е извършено, обстоятелствата, при които е извършено, както и доказателствата, които го потвърждават, законовите разпоредби, които са нарушени, като съдът не констатира несъответствие между словесното изписване на обективната страна на деянието и неговата правна квалификация.

На следващо място заключението на назначената и изготвена съдебно-счетоводна експертиза е отговорило точно, ясно и конкретно на поставените въпроси, включително и относно това кой е издател на процесната фактура. Отговорено и на въпросите, относно описанието и вида на услугите, основанието за извършеното плащане. Това заключение не е било оспорено от страните, а отделно от това е обосновано и компетентно, поради което правилно въззивния съд е формирал вътрешното си убеждение и върху него. Видно от представените по делото писмени доказателствени средства „B..com B.V.“ - Кралство Н. притежава V. – номер по ДДС на територията на Общността.

Административнонаказващия орган е преценил цялостно и обективно събраните по преписката доказателства, като правилно и законосъобразно, съгласно депозираните по нея писмени такива е достигнал до извода, че е налице осъществен състав на административно нарушение, доколкото данни в обратната посока липсват. Доколкото административната санкция е наложена на юридическо лице, ирелевантен е за делото въпроса, относно неналичието на субективен елемент от състава на нарушението. Било е въпрос на вътрешноорганизационно решение, дружеството да подаде изискуемото се заявление за регистрация по ЗДДС в законоустановения за това срок, доколкото по делото не са налице доказателства за настъпили форсмажорни обстоятелства.

Съдебното решение е съобразено с материалния закон, процесуалните правила и е обосновано. При правилно изяснена фактическа обстановка, районният съд е постановил правилен и законосъобразен съдебен акт, като изложените в същия аргументи, не следва да бъдат преповтаряни.

Съгласно чл. 97а, ал. 1 от ЗДДС, на регистрация по този закон подлежи всяко данъчно задължено лице по чл. 3, ал. 1, 5 и 6, което получава услуги с място на изпълнение на територията на страната, които са облагаеми и за които данъкът е изискуем от получателя по чл. 82, ал. 2. Съобразно чл. 97а, ал. 4 от ЗДДС, за тези лица възниква задължение за подаване на заявление за регистрация по този закон не по-късно от 7 дни преди датата, на която данъкът за доставката става изискуем (авансово плащане или данъчно събитие), като данъчната основа на получената услуга подлежи на облагане с данък. Данъчно събитие по смисъла на този закон е доставката на стоки или услуги, извършена от данъчно задължени по този закон лица, вътреобщностното придобиване, както и вносът на стоки по чл. 16 – чл. 25, ал. 1 от ЗДДС. Съгласно чл. 25, ал. 2 от ЗДДС, данъчното събитие възниква на датата, на която собствеността върху стоката е прехвърлена или услугата е извършена. В случая е установено, че касаторът е получател на облагаеми услуги, с място на изпълнение на територията на страната, от данъчно задължено лице извършващо независимата си икономическа дейност в друга държава-членка, във връзка с договорни отношения между тях по предоставяне на услуги.

Съгласно чл. 82, ал. 2, т. 3 от ЗДДС, когато доставчикът е данъчно задължено лице,

което не е установено на територията на страната и доставката е с място на изпълнение на територията на страната и е облагаема, данъкът е изискуем от получателя по доставката при доставка на услуги - когато получателят е данъчно задължено лице по чл. 3, ал. 1, 5 и 6 от ЗДДС. Безспорно е също, че регистрацията по специалния ред на чл. 97а, ал. 4 от ЗДДС, не е своевременно извършена в срок до 27.12.2019 г. Въз основа на така установените по делото доказателства следва, че касаторът е субект подлежащ на регистрация по чл. 97а, ал. 1 от ЗДДС, което не е изпълнило в срока по чл. 97а, ал. 4 от ЗДДС задължението си да подаде заявление за регистрация, е осъществило състава на административно нарушение по чл. 178 от ЗДДС, за което правилно е ангажирана неговата административнонаказателна отговорност. Издалия наказателното постановление е изрично оправомощен за това, съгласно отразеното в приложената по делото Заповед № ЗЦУ-ОПР-17/17.05.2018г., издадена от изп. директор на НАП.

Въззивния съд е обсъдил и приложението на чл. 28 от ЗАНН, които изводи се споделят и от настоящата касационна инстанция. В конкретната хипотеза не са налице предпоставките за квалифициране на нарушението като маловажен случай по смисъла на чл.28 от ЗАНН, доколкото с него са засегнати държавни интереси, относно регистриране и отчитане продажбите, водещо със себе си негативни последици за фиска, тъй като реално не се отразяват постъпилите за търговеца приходи, което го характеризира като такова с висока степен на обществена опасност, именно поради насочеността му към отчетността на последните и значимостта на регулираните обществени отношения в сферата на данъчното облагане. В случая разпоредбата на чл.97а от ЗДДС се явява гаранция за своевременното уведомяване на данъчната администрация за наличието на предпоставките за приложение на процедурата по ЗДДС спрямо съответното задължено лице. Неспазване правилата за регистрацията на юридическите лица по ЗДДС застрашава съществено обществените отношения, обект на защита от посочените разпоредби, поради което и не може да се приеме, че е налице маловажен случай на административно нарушение. Следва да се отбележи, че описаното по-горе неизпълнение на задължение не се отличава от типичните такива случаи и няма основание да се приеме наличието на маловажен случай по смисъла на [чл.28 от ЗАНН](#). Не са представени доказателства за настъпили форсмажорни обстоятелства, които са били непреодолими за жалбоподателя да изпълни в срок задължението си, вменено му чрез ЗДДС. Продължителността на забавата – един календарен месец също не е малка, поради което касационния съд счита, че се касае до нарушение с типична степен на обществена опасност, в съответствие с останалите такива от този вид, поради което и приема, че не са налице предпоставките за приложение разпоредбата на чл.28 от ЗАНН и възприемане нарушението като маловажен случай. Съдът споделя напълно доводите на СРС, вкл. и тези, касаещи неприложимостта на чл.28 от ЗАНН в конкретната хипотеза, поради което не намира за нужно да ги повтаря – чл. 221, ал.2, изр.2-ро от АПК.

С оглед изхода на делото и направеното своевременно искане, в тежест на касатора следва да бъдат възложени тези, сторени от ТД на НАП – С., представляващи юрисконсултско възнаграждение в касационно производство, в размер на 80 лева, съгласно чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, като се отчете че делото не се отличава с фактическа и правна сложност.

По тези съображения, касационната инстанция приема, че решението е правилно и като такова следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното и на основание чл.221, ал.2 от АПК, АДМИНИСТРАТИВЕН
СЪД-С. ГРАД, XVIII-ти касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 20170572/11.08.2021 г., постановено по НАХД № 4522/2021 г., по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 99-ти състав.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК:[ЕИК], [населено място], [жк], [жилищен адрес] да заплати на ТД на НАП – С. сумата от 80 лева, представляващи разноски за юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протестиране.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.